

I

Сиве волосся до чогось зобов'язує. Старечі ноги йдуть уже просто до могили. Багате досвідом життя лежить переді мною, як рельєфна мапа моєї Республіки. Скільки-то води втекло з того дня, коли я, молодий, зелений юнак, окунувся в життя! Зараз мені — за сімдесят, мене термосить іноді ломота, руки дрижать, і на очі набігає сльоза. Тоді я наказую розтопити кану, кладу на підставку ноги і стежу вогниці над деревом. Це такий архаїзм тепер — топити дровами, але не нарікайте на мене — я згадую свою давню юність.

Дивлюся, як перебігає прекрасний вогник, символ вічного переходу енергії й розкладу матерії, простягаю до нього руки, і він гріє мої долоні, на яких лінія життя доходить уже до краю. Старість до чогось зобов'язує.

Сьогодні я бачив нашу надзвичайну "Білу Пустелю". Молодий кінорежисер із повагою потиснув мені руку й захоплено подивився в вічі. "Він не може висловити всієї радості з того факту, що бачить мене. Він радий, що бачить мене здоровим, і запрошує до себе в ательє. Він за моїми книжками вивчав кінематографію. Він перекаже товаришам по роботі, що велика людина (це я) ущасливить їх візитом". Аж утомив компліментами. Я ще раз потиснув йому руку й лишився на самоті.

"Біла Пустеля" дійсно шедевр. Такі картини з'являлися в нас раз на десятиріччя і стояли, як маяки. Ви пам'ятаєте, певно, "Народе, встань!", "Останній Клич" та "Китайське Сонце"? Що діялося в пресі з приводу "Повісьте прапор над морями!"? І, нарешті, передостанній велетень славетного Семпера Травиці — "Народження інтернації". Була спеціальна демонстрація шкіл. Діти носили прапори і плакати по вулицях, вигукуючи Травиці: "Спаси-бі, дя-дю Сем-пере! Ві-та-є-мо дядь-ка Сем-пера!" Мікро-

фони збирали всі привітання й доносили їх до вух Травиці, що саме сидів біля кани в моїй кімнаті.

Тепер я знову мав щастя побачити на екрані новий крок наперед. Кіномистецтво дійшло апогею. Якими смішними здались мені витвори його на зорі існування. Ми, пригадую, ніяк не могли погодити між собою питання: “мистецтво кіно чи ні”. Ви бачите, які ми були по-дитячому нерозумні й яким дурницям віддавалися.

Наші кроки в кіно були спробами дитини, що вчиться ходити. Батьки наші винайшли фотографію. Ми цю фотографію пристосували до фіксування руху. Віддрукувавши позитиви, ми рухали їх перед щілиною в картоні. Завдяки тому, що око має властивість затримувати в собі певну долю секунди все те, що воно бачить, — ми мали безпереміжний рух. Це був примітивний стробоскоп або ще з десятком назв, якими це приладдя називали різні винахідники. Платівки скляні поволі зійшли на нескляні. Апарат знімальний відповідно реконструювався, винайдено було плівку, і з'явилися перші метри величезного мистецтва, що його звемо тепер — Мас-Кіно-Мистецтво.

Вогники в кані стрибають і потріскують, вони пустують, як дітвора. Мені починає боліти серце. В цьому немає нічого дивного: повертаючи до молодих років, і сам стаєш ніби молодший, серце мусить більше працювати, а воно ж — стара калоша, моє серце. Гей, однолітки, чи й вам так болить часом серце? Та де! — Тих узяла могила, а решта замкнулася в баштах поважної старості.

Мені нема чого ховатися з тим, що було. Старість не може казати неправду. Нащо вона їй здалася? Кого їй треба задобрити або перед ким замовчати? Вже видно край дороги й неминучість. Проживши життя, можна мати мужність нарешті подивитися всім у вічі.

Я затулююсь рукою й дзвоню до фільмотеки. Я тепер дуже поважна людина, і до моїх послуг завжди ціла фільмотека країни. Я кажу в мікрофон декілька слів майстрові фільмотеки. Він умовляється з братом циклу історій. “Зачекайте хвилинку, То-Ма-Кі, — чую я голос майстра, — електричні розряди тепер заважають передавати фільм.

Але з метеорологічної станції передають: насувається повітряна вільгість. Приготуйте ваш екран". То-Ма-Кі — це звать так мене — Товариш Майстер Кіно — найвище звання для кінематографіста. Я устаю від кани, одсуваю завісу перед невеличким екраном і заземлюю один дріт. Ставлю довжину хвилі 725 і спокійно повертаюсь до вогню кани.

Я сиджу мовчки. Родини я не маю. Розлетілися всі по світі, розійшлися. Тепер старший син відбуває повітряні рейси Оде — Індія. Я іноді дістаю від нього привітання з дороги. І разом з його голосом чую плескіт океану під його безшумним самольотом. "Тату, — гукає він мені, — я бачу хвилі, що посивіли, як твоє волосся! Тату, зараз буде буря! Я забираю височінь. Ось мене вкрила росою хмара. Привіт тобі, тату!"

Дружина моя була з чужого гнізда. Коли я носив її на руках по моїй тісній халупі, я мріяв про синів-соколів, єдине, ради чого треба жити. Я їх маю — цих синів. І хто мені дужче радісний чи любий — не знаю.

У мене в стіні є ніша. Там стоїть урна з прахом дружини. Раз на рік я ставлю дорогий попіл на стіл і розмовляю з ним, плачучи й приказуючи. Цей колишній народний звичай я перейняв цілком. Потім я дістаю звістку від мого молодшого сина, чие народження щільно зв'язалося із смертю матері. У мене немає до нього гіркості. Я люблю його. Він подібний до покійної дружини.

Професія мого сина — писання книжок. Це визнало кілька авторитетів у цій справі. Я посміхаюся сам до себе. Як усе змінилося на світі! Колись, за моїх молодих часів, люди, що писали книжки, прагнули комфорту, розкішної кімнати і спокійного сидячого життя. Дивно чути за такий архаїзм? Справді, так було.

Тепер, звичайно, немає нічого похожего. Мій син цілий рік перебуває не знати де. Його кімната в будинкові стоїть замкнена через увесь цей час. Несподівано він з'являється з повітря чи з електропотягу й оселяється в кімнаті на якийсь час. Він розбирає й сортує матеріали і свої записки перед виданням. Пише він — де його притулить дорога: на морі, на повітрі, в лісі й в снігах, на екваторі, в піщаній

пустелі, де нині заводять воду. Його твори завше легкі, ба-
дьорі, і вони звучать, як пісня птаха.

Щаслива вона — молодість! Сьогоднішня кінокартина
“Біла Пустеля” й її режисер спали мені на думку. Перед
початком демонстрування сидів я в своїй кабіні. До мене
не долинав жоден звук. Зала Великих Переглядів розподі-
лена на кабіни, і в кожній сидить глядач. Картину демон-
струвалося дванадцять годин. Стереоекран був майже
прозорий і світився сам. У мене завмерло серце, бо я почув
один удар у гонг. Картина починалась. Зашумів пропелер
вентилятора, розіклатось автоматичне крісло, запрошую-
чи сідати зручно, і засвітилися збоку невеликі скляні гу-
дзики з літерами. Я міг, натиснувши гудзика, мати все по-
трібне автоматично.

“Біла Пустеля” — майже безфабульна річ, з погляду
критика тридцятих років. Ми вже забули ту “Line of
beauty”¹, що нею хотів у 18-му віці художник Гогарт від-
крити закони краси. Наскільки можливо, ми узаконили
ту безліч винаходів, що їх додає кожен талант, творячи
мистецькі цінності, — додає до законів майстерності й по-
будови.

Страшно слухати, коли заведе нині хто мову про фабу-
лу, як нитку, про героїв, що не міняють характеру, і про
автора, що боїться пересягнути через безодні людських
умовностей. Point de depart² “Білої Пустелі” — неймовір-
ний пейзаж. Сміливо взято дерева, вкриті снігом, вони
стоять над головою глядача, обсипаючи сніг в об’єктив.
Гола людина вийшла з-поза дерева і, страхітно вирісши,
заступила цілий екран голими грудьми. Після неї не ли-
шилося жодних слідів на снігу. Знімали, очевидно, вдо-
сконаленою методою Шюфтана — на знятий пейзаж зні-
маючи окремо людину. Після цього ми побачили, як
родить жінка, її ноги, посинілі від болю, тремтять, і трем-
тить повний живіт. Ось що в нас є ще незмінного з перших
років людського розвитку — його ніколи ніхто не перейде
й не полегшить. Повсякчасне нагадування тих колосаль-
них просторів, що їх перейшло людство.

¹ Line of beauty — лінія краси (англ.). (Тут і далі — прим. ред.)

² Point de depart — вихідна точка (фр.).